

kun minde ærede Medlemmer, som have læst denne Kommissionsbetænkning — hvad jeg gaar ud fra, at i alt Fald ældre Medlemmer have — om, at det gik ud paa, at naar der var gaaet 50 Aar, faldt de reelle Privilegiers Forret bort. Det var at give dem lang Tid at løbe paa, særlig naar man tænker paa den korte Tid, Møllerne havde, og man skulde da have antaget, at det kunde have samlet et Flertal om sig i Kommissionen, men det kunde det ikke. Derfor sige vi, at er der ikke anden Vej at komme til en fornuftig Afløsning af de *saakaldte* Privilegier — det skulde interessere mig, om den højtærede Justitsminister kunde oplyse os om, hvorvidt disse Privilegier ere juridisk grundfæstede paa samme Maade, som Privilegier ellers ere det, for Udvalget har det ikke været muligt at faa dette Forhold undersøgt — og ville Indehaverne ikke være med til en Afløsning, uden at Statskassen skal øse Millioner og atter Millioner ud til dem, ja saa er der en Vej at gaa, og det er at oprette en hel Del flere Apoteker, saa skulde de vedkommende nok blive møre. Selv Mindretallet i Udvalget indrømmer, at det er en Vej at gaa, hvor vi kunne vente at naa et Resultat. (*Justitsministeren*: Kommissionens Flertal!) Ja, men Mindretallet indrømmer det sandelig ogsaa, og skulde den højtærede Minister tvivle, kan han blot se i Betænkningen Sp. 689 — det er jo heldigt, at jeg, naar den ærede Minister afbryder mig, øjeblikkelig har Dokumenterne ved Haanden — der kan den ærede Minister læse, at Mindretallet i Udvalget skriver: „Nu er der af 174 Apoteker (og 2 Hjelpeapoteker) 84 reelle og 90 personelle. Jo mere disse sidstes Majoritet stiger, desto lettere vil Afløsningen af de reelle Privilegier kunne gennemføres.“ Flertallet, som jo ikke har kunnet været enig med Mindretallets Motivering, er i højeste Grad glad ved paa dette Kardinalpunkt at være enig med Mindretallet. Det er mig derfor en særdeles Tilfredsstillelse at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at vi alle ere enige om, at der her er en forsvarlig Kur, hvorved vi kunne komme igennem paa dette Omraade. Nu kunde det jo tænkes, at Oppositionen stiller sig anderledes i Udvalget end andre Steder, men dersom man vil se efter i Tidenden for 1896—97, da vi havde dette Apotekerspørgsmaal til en temmelig indgaaende Debat, vil man finde, at jeg da udtalte, uden at det blev modsagt — den højtærede Formand tillader maaske, at jeg læser det op —: „at et Flertal af

en Kommission, hvori der sidder Medlemmer af Sundhedskollegiet, Medlemmer af Apotekerstanden og nogle enkelte andre, rent ud siger, at hvis Tanken om at faa de reelle Apotekerprivilegier afløste maa opgives“ — maaske af finansielle Grunde — „vil det tilraade, at der i langt større Omfang end hidtil oprettes ny Apoteker“. (*Justitsministeren*: Ja, jeg tilhørte det Flertal.) Ja jeg vil ikke gøre den højtærede Minister Uret, jeg siger jo ogsaa, at siden den ærede kongevalgte Landstingsmand er bleven Minister, er det gaaet raskere end hidtil med Oprettelse af Apoteker, men langtfra saa rask, som vi kunde ønske, og derfor mene vi, at det er Maaden, hvorpaa vi kunne faa disse Apotekere til at blive rimelige og fornuftige og til at gaa ind paa en Overenskomst.

Der er dog ogsaa en anden Vej at gaa, naar man skal se frem, og den angives i Betænkningen Side 3, hvor der udtales: „Udvalget mener ikke, at der i Lighed med, hvad der finder Sted i mangfoldige andre Lande, f. Eks. England, Frankrig, Holland, Belgien, Spanien, Italien, Amerika o. s. v., vilde være noget til Hinder for at give Medicinalhandelen fri til faglærte, tilstrækkelig uddannede farmaceutiske Kandidater“. Naar det i disse Lande kan gaa, hvorfor i Alverden skulde det saa ikke kunne gaa her? Vi kunne paa ingen Maade bilde os ind, at vi i Intelligens og Udvikling staa højere end f. Eks. England, Frankrig, Holland, Belgien og Nord-Amerika. Det er dog Lande, som ere saa langt fremskredne i Udvikling og Civilisation, at det ikke kan nytte at komme og fortælle, at det ikke paa nogen Maade kunne følge dem paa et saadant Omraade. Det er et saa gammeldags Standpunkt, at der ikke godt kan være Tale om at stille sig saaledes. Der er tilstrækkeligt af uddannede farmaceutiske Kandidater, og man maa sikkert kunne træffe saadanne Foranstaltninger, at der sikredes Publikum god og billig Medicin. (*Justitsministeren*: Hvilke Foranstaltninger?) Det kunde sikres ved Tilsyn. For det første maatte det forlanges, at ingen maatte drive saadan Medicinalhandel, medmindre han var faglig uddannet ligesom nu. Dernæst kunde der føres et Tilsyn, som ogsaa hos os kunde være betryggende, naar det jo kan være det i andre Lande. (*Justitsministeren*: Billighed!) Ja Billigheden, derom kan der strides. Der er visse Ting, hvorom det fortælles, at de ere billigere i Danmark, og visse Ting, der ere dyrere i Danmark. Det er oplyst ved tidligere Debatter, at